

Aleg 255

Sprawozdanie

komisyi administracyjnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego o krajowych funduszach na budowę koszar dla wojska za czas od 1. lipca 1912 do 30. czerwca 1913.

Wysoki Sejmie!

Wiadomem jest z poprzednich sprawozdań Wydziału krajowego, że trzy są fundusze pożyczkowe na budowę koszar dla wojska a mianowicie:

1. Krajowy fundusz pożyczkowy dla gmin i osób prywatnych,

2. Krajowy fundusz byłego galicyjskiego korpusu ochotników z roku 1859 przeznaczony na udzielanie bezprocentowych pożyczek na budowę koszar dla c. i k. wojska,

3. Fundusz krajowych koszar dla c. i k. wojska.

Stan funduszków tych z dniem 30 czerwca 1913 wynosił:

ad 1.	W krajowym funduszu pożyczkowym dla gmin i osób prywatnych	3,019.453 K 38 h.
	a ponieważ dotacje krajowe, z których fundusz ten został utworzony, wynoszą	2,783.000 K — h.
	przeto fundusz ten wzrósł o sumę	236.453 K 38 h.
ad 2.	W krajowym funduszu byłego galicyjskiego korpusu ochotników z r. 1859	162.256 K 33 h.
	W chwili przejęcia tego funduszu od c. k. rządu wynosił on sumę	103.558 K 87 h.
	dlatego fundusz ten wykazuje przyrost w sumie	58.697 K 12 h.
ad 3.	Wartości szacunkowej budynków koszarowych krajowych a mianowicie we Lwowie, w Mostach wielkich, w Rawie, w Trembowli i Zaleszczykach sumę	3,105.206 K 62 h.
	Fundusz ten powstał z dotacyi krajowej uzyskanej przez zaciągnięcie pożyczki przez kraj w roku 1895	3,000.000 K — h.
	Na poczet pożyczki tej spłacił kraj po dzień 30. czerwca 1913 r.	2,094.500 K — h.
	pozostaje zatem z tym dniem reszta pożyczki	904.500 K — h.

W sprawozdaniu z r. 1910 komisya administracyjna domagała się uznania c. k. Rządu, ażeby krajowy fundusz pożyczkowy dla gmin i osób prywatnych na budowę koszar, zasilał ze skarbu państwowego z obowiązkiem zwrotu zasiłków przez c. k.

Skarb wypłaconych, a nadto domagała się od Wydziału krajowego, aby sprawę podniesienia krajowego funduszu pożyczkowego dla gmin i osób prywatnych na budowę koszar wziął pod rozwagę.

Wysoki Sejm na posiedzeniu z dnia 19. października 1910 uchwalił te postulaty komisji administracyjnej, atoli c. k. Rząd na postulat do niego skierowany widocznie nie reagował, skoro o tem sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 11. września 1912, które nie było przedmiotem obrad Wysokiego Sejmu, nie wspomina, zaś Wydział krajowy w sprawozdaniu poprzednim z dnia 17. listopada 1911 roku oświadczył, że jakkolwiek uważa, iż krajowy fundusz pożyczkowy dla gmin i osób prywatnych na budowę koszar powinien być podniesiony, — to przecież ze względu na nieszczerłone stosunki finansowe kraju wniosku odpowiedniego Wysokiemu Sejmowi przedstawiać nie może z tem, że należy poczekać na lepsze czasy.

Tymczasem zapotrzebowanie gotówki przez gminy na budowę koszar, staje się coraz więcej piekącym, liczne gminy jak Śniatyn, Str. j, Kraków, Wadowice i inne czekają na pożyczki, a nie mając odpowiednich funduszków, nagabywane są bezskutecznie o budowę koszar, których potrzeba stała się nieuniknioną przez zaprowadzenie 2-letniej służby wojskowej

Gminy miejskie, które w zasadzie w zastępstwie kraju budowy koszar się podejmują, żadną miarą wydatków na budowę ponosić nie będą w stanie, bowiem żądania Władz państwowych i krajowych pod względem budowy szkół, szpitali i innych publicznych zakładów tak są wygórowane, że gminy uginają się pod ciężarem dodatków a przecież zadaniom swym podołać nie są w stanie, — to też zdaniem komisji administracyjnej najwyższy jest czas, aby z jednej strony c. k. Rząd, a z drugiej kraj starał się o wzmożenie funduszków koszarowych w tym celu, aby gminy tańsze mogły otrzymywać pożyczki aniżeli te, jakie w instytucjach finansowych na zysk obliczonych lub też w banku krajowym tytułem pożyczek komunalnych otrzymać mogą.

Przyjście z pomocą gminom przez dotację wyższą funduszu koszarowego, tak ze strony c. k. Rządu jak ze strony kraju, tem pewniej nastąpić powinno, ileż z jednej strony koncentracja wojska w Galicyi staje się konieczną, a z drugiej strony także i dlatego, że przez budowę koszar rozbudzi się ruch budowlany, który po klęskach elementarnych w latach 1912 i 1913 przyczyni się do przysporzenia zarobków dla ludności, rękodzielników i przemysłowców i wprowadzi chociaż w części równowagę ekonomiczną w kraju.

Zresztą wszak gminy nie żądają od c. k. Rządu ani kraju prezentu, bowiem pożyczki bezprocentowe a nawet niskoprocentowe, jeżeliby już o to chodziło, spłacać będą i spłacać chcą a c. k. Rząd i kraj będą miały dostateczną gwarancję za spłacalność pożyczek na czynszach najmu, jakie z koszar płacone będą.

W ten sposób ani c. k. Rząd ani kraj nie poniosą ofiar a ulżą gminom ciężaru, którego gminy, jak wyżej nadmieniono, żadną miarą znieść nie są w możności.

W tym stanie rzeczy komisja administracyjna wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 11. września 1912 L. W. 136.802/1912 o krajowych funduszach na budowę koszar dla wojska za czas od 1. lipca 1911 do 30. czerwca 1912 r. oraz sprawozdanie z dnia 11. listopada 1913 za czas od 1. lipca 1912 do 30. czerwca 1913.

2. Sejm ponawia swe wezwania z lat poprzednich i wzywa c. k. Rząd, ażeby krajowy fundusz pożyczkowy dla gmin i osób prywatnych na budowę koszar dla c. i k. wojska zasilał ze skarbu państwowego z obowiązkiem zwrotów zasiłków przez c. k. Skarb wypłaconych.

3. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby sprawę podniesienia krajowego funduszu pożyczkowego dla gmin i osób prywatnych na budowę koszar wziął pod rozwagę i aby Sejmowi odpowiednie poczynił wnioski.

Przewodniczący:
Łahodyński.

Sprawozdawca:
Maiss.